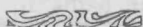

mestni otroci, ne poznajo. Zgodaj se privadijo resnosti življenja. Žuljava roka očetova in materina dela zanje od ranega jutra do poznega večera. Domača hiša jim je dom sreče. V njej dorastejo krepki in čili po telesu, zdravega, bistriga duha in preproste, bogoljubne duše. Li ni postalo izmed kmetijskih sinov že mnogo učenih, velikih mož? Močnih in krepkih, srčnih in zvestih vojakov daje domovini uprav kmetiški rod. —

In naši mladi vojaki? Svesti so si svoje krepkosti. Ponosno zro že sedaj v bodočnost, ko bode mnogi izmed njih služil cesarju in domovini. In zato jim tolikrat zadoni iz močnih grl:

»Ko bomo pa kedaj dorasli,
železo bo, kar zdaj je les,
ko bodo drugi krave pasli,
junaki bomo mi zares!«

Fr. Zupančič.

Pomladanja.

Prikukala trobentica: Ku-kuk!	Trava je zelenela
in zvonček vesel . . .	in plug je oral,
Jaz sem privzdignil klobuk	ptičica je pela
in v polje zletel . . .	in solnček sijal . . .

Nabral sem cvetic za trak
in solnca poln obraz
in ptičic glas
in nov, ves poskočen korak.

Fr. Bevk.

